

Arrest

nr. 230 092 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een asielaanvraag in op 6 oktober 2009.

Op 29 januari 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 44 212 van 28 mei 2010 wordt aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 februari 2010 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 18 november 2010 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 15 april 2011 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 mei 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad met nr. 73 653 van 20 januari 2012 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 22 juni 2011 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 augustus 2011 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 september 2011 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad met nr. 86 085 van 22 augustus 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 3 februari 2012 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2012 wordt een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij arrest nr. 117 037 van 16 januari 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 3 februari 2012 onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad nr. 117 038 van 16 januari 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing inzake de aanvraag van 22 juni 2011 (derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet). De aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt ongegrond verklaard. Op 28 november 2013 worden ten opzichte van de verzoeker en zijn echtgenote bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze drie beslissingen van 28 november 2013 is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris, na vernietiging door de Raad, een nieuwe beslissing dat de aanvraag van 3 februari 2012 (vierde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) onontvankelijk is. Tegen deze beslissing wordt geen beroep ingesteld.

Op 26 maart 2014 worden ten opzichte van de verzoeker en zijn echtgenote opnieuw bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Het beroep tegen deze bevelen is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 23 juni 2014 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 4 augustus 2014 worden ten aanzien van de verzoeker en zijn echtgenote opnieuw bevelen afgegeven om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Het beroep dat bij de Raad tegen deze drie beslissingen werd ingediend, is gekend onder het rolnummer RvV X.

Bij arrest nr. 194 658 van 7 november 2017 worden de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 augustus 2014 vernietigd, terwijl het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 4 augustus 2014 wordt verworpen.

Op 21 maart 2018 dienen de verzoeker en zijn echtgenote een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) dat deze laatste aanvraag onontvankelijk is. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 230 091 van 12 december 2019.

Op 3 juli 2019 treft de gemachtigde ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juli 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer:

Naam, voornaam: B., A.
geboortedatum: (...) 1975
geboorteplaats: L.
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: mijnheer B. toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een visum om legaal in België te kunnen verblijven.
(…)”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoger belang van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 22bis van de Grondwet.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

“6.1.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

6.1.2.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat alle procédures van de verzoekers afgesloten waren met een negatieve beslissing.

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 18 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: meneer B. toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig internationaal paspoort voorzien van een visum om legaal in België te kunnen verblijven."

6.1.3.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met het vernietigingsarrest dd. 07/11/2017 gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het arrest draagt het nr. 194 658 en werd gewezen in de zaak RvV 159 014/11.

Ingevolge dit arrest werden de bijlagen 13 vernietigd.

Het arrest motiveert uitdrukkelijk :

"De bestreden bevelen bevatten geen motieven inzake artikel 8 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden bevelen samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werden gebracht zodat verzoekers op de hoogte waren van de motiveren van de eerste bestreden beslissing. In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing evenmin motieven bevat inzake artikel 8 van het EVRM. in het administratief dossier bevindt zich een synthesesnota van 4 augustus 2014. Daarin wordt wel melding gemaakt van het volgende:

"Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1) Hoger belang van het kind: nvt, niet schoolplichtig*
- 2) Gezin-en familieleden: nvt, geenschening*
- 3) Gezondheidstoestand: nvt, beslissing 9ter, 26.3.2014 geen nieuwe elementen,"*

Het is correct dat de gezinsleden niet van elkaar gescheiden worden, maar zoals verzoekers aangeven in het verzoekschrift zijn hun drie kinderen in België geboren en wordt opgemerkt dat het niet uit te sluiten is dat verzoekers mogelijk een privéleven hebben uitgebouwd in België. Het komt niet aan de Raad toe om in dit verband een belangenafweging door te voeren. Uit de bestreden beslissingen en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij dergelijke belangenafweging heeft gedaan.

Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM werd niet onderzocht door de verwerende partij, in geen van de bestreden beslissingen bevindt zich een belangenafweging in dit verband. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen inzake de tweede en de derde bestreden beslissing." (zie arrest dd. 07/11/2017 met nr. 194 658, p. 16.)

Thans wordt in de voorliggende beslissing van uitwijzing opnieuw geen motieven inzake het artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker woont in België met zijn echtgenote en vier minderjarige kinderen. Dat deze gezinssituatie geenszins getoetst werd."

In een tweede middel voert de verzoeker opnieuw de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoger belang van het kind, van artikel 24 van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet.

De verzoeker betoogt in zijn tweede en tevens laatste middel als volgt:

"6.2.1.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoeker en zijn sterke banden met België. Zijn kinderen werden allemaal in België geboren.

Het betreft de volgende kinderen:

- B. D., geboren te leper, op (...) 2010 ;
- B. N. geboren te leper, op (...) 2011 ;
- B. Dl., geboren te leper, op (...) 2013 ;
- B. A. geboren te leper, op (...) 2016.

Voor hen is een terugkeer naar Armenië een mogelijke schending van artikel 3 EVRM gelet op hun zeer sterke integratie en sociale banden met België.

Het gezinsleven van verzoeker speelt zich integraal in België.

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M en artikel 8 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoeker zich in België bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verwerende partij heeft de motiveringsplicht geschonden.

6.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13quinquies wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is. gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekende partij.

Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de gezinssituatie van de verzoeker.

Gelet op de bovenstaande feitengegevens, eigen aan het dossier van de verzoekende partij, dan wel algemeen gekende feiten, is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de verzoekende partij België dient te verlaten onbegrijpelijk en niet redelijk.

6.2.3.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurse in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

In casu is dit niet het geval.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en diens familiale situatie.

De beslissing betreft een loutere verwijzing naar het wetsartikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Echter zijn er verschillende elementen eigen aan het dossier van verzoeker en zijn gezin, die evident gekend waren bij het bestuur, die in rekening gebracht hadden moeten worden.

Mede daarom werd het vorig bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd door uw Raad bij arrest nr. 194 658 gewezen op datum van 07/11/2017 in de zaak RvV 159 014 / II.

6.2.4.

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met het duidelijk omschreven artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de internationale verdragen.

Artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers in volledigheid als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is t t een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1 , 2 , 5 , 11  of 12  bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1  wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind. het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat de minister of zijn gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoeker.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de belangen van de minderjarige kinderen.

- 6.2.5.

Aangaande het gezinsleven van de verzoekers

Het gezins- en familieleven van de verzoeker speelt zich af in België.

Verzoeker woont samen met zijn vrouw en kinderen te Ieper. De kinderen van de verzoeker hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familieleven heeft zich altijd hier afgespeeld.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven¹, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot ontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Ook het artikel 74/13 Vw schrijft een dergelijke belangenafweging voor.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier ni. namelijk vier minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

Er werd hierover niet gemotiveerd.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoeker niet aantoonde dat hij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum om legaal in België te kunnen verblijven.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nr. 194 658 van 7 november 2017 en hij betoogt dat er in het thans bestreden bevel opnieuw geen motieven zijn terug te vinden omtrent artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat hij samen met zijn echtgenote en hun vier kinderen een gezinsleven heeft, hetgeen niet zou zijn getoetst in de bestreden beslissing. De verzoeker verwijst in dit kader in zijn tweede middel tevens naar de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de verweerder op de hoogte was van zijn gezinssituatie zodat hij deze dus in rekening diende te nemen. Dit zou *in casu* niet zijn gebeurd aangezien in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing is opgenomen naar de individuele situatie en de familiale situatie van de verzoeker.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat uit het arrest nr. 194 658 geenszins kan worden afgeleid dat het voorgaande bevel zou zijn vernietigd omdat er geen motieven inzake artikel 8 van het EVRM in waren opgenomen. De Raad stelde immers het volgende: “*De bestreden bevelen bevatten geen motieven inzake artikel 8 van het EVRM. In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden bevelen samen met de eerste bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis werden gebracht, zodat verzoekers op de hoogte waren van de motieven van de eerste bestreden beslissing. In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing evenmin motieven bevat inzake artikel 8 van het EVRM*”. Ten aanzien van het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten werd geenszins de schending van de formele motiveringsplicht vastgesteld. Wel werd vastgesteld dat noch in de bijbehorende beslissing van 4 augustus 2014 tot onontvankelijkheid van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, noch in de ‘synthesenota’ van diezelfde datum, een belangenafweging inzake een mogelijk privéleven werd opgenomen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM werd vastgesteld.

De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verweerder gehouden zou zijn om in het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd getroffen en betekend op dezelfde dag als de beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, nogmaals de motieven omtrent het gezins- en privéleven te hernemen die reeds in deze onontvankelijkheidsbeslissing zijn opgenomen. De verzoeker heeft immers kennis genomen van de motieven van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet of in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. De formele motiveringsplicht betreft immers slechts een positieve motivering. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen en er moet al zeker niet worden gemotiveerd waarom er geen beoordeling is gebeurd inzake het risico op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Dat de beoordeling moet gebeuren blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische verstellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens *“meer voordelige bepalingen”* uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging wordt gemaakt. Artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zouden worden geschonden.

3.3. De verzoeker stelt dat een terugkeer naar Armenië een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan vormen, gelet op de zeer sterke integratie en sociale banden die hij en zijn gezin hebben ontplooid in België.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoeker echter aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij ingevolge de bestreden beslissing een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoeker zelf toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij een verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in dat land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling in dat land (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De verzoeker brengt echter geen enkele concrete argumentatie of begin van bewijs naar voor dat hij bij een (tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen. De verzoeker blijft op dit punt volledig in gebreke en hij laat na om te verduidelijken welke slechte behandeling hij precies riskeert te ondergaan bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Het loutere gegeven dat de verzoeker en zijn gezin sterke banden zouden hebben met België, impliceert nog niet dat de terugkeer hen zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Een dergelijke argumentatie kan niet dienstig worden aangevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM, maar zij slaat in wezen op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezins- en privéleven.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.4. Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM kan de verzoeker worden gevolgd waar hij vaststelt dat in de bestreden beslissing zelf hieromtrent niet wordt gemotiveerd. Dit kan echter niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de verzoeker op 21 maart 2018 een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij hij zijn gezinssituatie en integratie in België heeft naar voor gebracht met het oog op het verkrijgen van een verblijfsmachtiging. Op 3 juli 2019 wordt tezamen met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de beslissing genomen waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest van 12 december 2019 met nummer 230 091.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een

privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker beroept zich op een gezinsleven en op het hoger belang van zijn minderjarige kinderen. Hij stelt dat de verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden. Hoewel in de beslissing van 3 juli 2019, die op dezelfde dag werd genomen en betekend als het thans bestreden bevel, niet letterlijk wordt verwezen naar artikel 8 van het EVRM, blijkt uit deze beslissing wel heel duidelijk dat de verweerder verzoekers concrete gezinssituatie en het belang van zijn kinderen in rekening heeft genomen. Er wordt immers als volgt gemotiveerd:

“De ouders, die elkaar in België leerden kennen, startten meerdere procedures op in België die telkens werden afgesloten met negatieve beslissingen. De asielprocedures van de ouders duurden nog geen jaar en werden in 2010 reeds afgesloten, dat is 9 jaar geleden. Ook de aanvragen 9bis en 9ter namen niet onredelijk veel tijd in beslag. De laatste procedure werd in augustus 2014 afgesloten. De ouders volgden de instructies om het grondgebied te verlaten nooit op en kozen er voor hun verblijf op illegale wijze verder te zetten. Door zich te blijven nestelen in illegaal verblijf, hebben de ouders de belangen van de kinderen geschaad. Het blijven vasthouden aan een illegaal verblijf creëert voortdurende bestaansonzekerheid wat door de stress zou kunnen leiden tot ontwikkelingsschade. De ouders blijken in lichamelijk en psychisch opzicht relatief gezond genoeg te zijn (mijnheer heeft een chronische ziekte die in Armenië behandeld kan worden) en in staat om hun kinderen verder goed te beschermen en te begeleiden in Armenië en de Russische Federatie. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst van de ouders waar de andere familieleden alsook vroegere burens, vrienden en kennissen verblijven (het sociale netwerk in Armenië), betekent niet noodzakelijkerwijze dat dit tegen de belangen van de nog zeer jonge kinderen zou zijn. De ouders kunnen momenteel van de schoolvakantie gebruik maken om zich administratief in orde te stellen. Het is sowieso in het belang van de kinderen, die Armeense wortels hebben, en die de Armeense taal spreken, dat zij de administratieve situatie van de ouders volgen. De Armeense cultuur is de kinderen niet geheel onbekend gezien zij in België actief zijn binnen de Armeense gemeenschap (onder meer via de vzw Huis van God). Uit het dossier van betrokkenen blijkt dat de uiteindelijk nog zeer jonge kinderen gezond, vitaal en veerkrachtig zijn; niet kwetsbaar of onzeker. Gezien de kinderen in België geboren zijn, kunnen ze geen negatieve herinneringen hebben aan Armenië. A. en Da. hebben gezien hun nog zeer jonge leeftijd en volledige afhankelijkheid van hun ouders weinig bindingen met de Belgische samenleving. Voor hun ontwikkeling zijn ze in hoge mate afhankelijk van de zorg van hun ouders. Er is nog geen hechting aan een culturele groep. Deze kinderen hebben op deze leeftijd nog geen reëel toekomstperspectief. D. en N. zijn net iets ouder, 8 en 7 jaar, en naast de ouders begint de school een grotere rol op te eisen, maar nog niet in die mate dat er sprake is van een volledige worteling of hechting in de Belgische samenleving. De ouders hebben bovendien steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om hun ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De ondertussen verplichte scholing van D. en N. vond plaats in illegaal verblijf. De laatste procedure was een procedure volgens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 die in augustus 2014 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing. De ouders tonen niet aan dat een scholing niet tijdelijk in het land van herkomst zou kunnen verkregen worden om hun ontwikkeling via een school niet te moeten onderbreken en dit in afwachting van de procedure via de Belgische ambassade. De ouders tonen niet aan dat in Armenië niet aan essentiële ontwikkelingsvoorwaarden zou kunnen voldaan worden. De ouders tonen niet aan dat de kinderen in het land van herkomst in een situatie zouden terecht komen met onvoldoende ontwikkelingskansen. Er is een acceptabel niveau van basisvoorzieningen in Armenië aanwezig. Voorzieningen in de gezondheidszorg en het onderwijs zijn beschikbaar en adequaat. De Armeense samenleving is niet onveilig. Oorlogsgeweld of ander geweld ontbreekt. Het gezin werd niet uitgesloten of vervolgd in Armenië. Er worden tal van elementen van integratie opgesomd onder meer naar aanleiding van de lange duur van verblijf in België: goed gedrag (bevestigd door burens en vrienden: mevrouw W., de heer D., de heer D., de heer D. W., mevrouw V. O., vzw Huis van God, huisarts V., de diaken werkzaam voor de voedselbedeling, de directeur van de school van de kinderen,...),..., taallessen Nederlands, kennis van het Nederlands, het kunnen spreken van de Nederlandse taal, hechte sociale banden (met burens, Belgen en de Armeense gemeenschap), het volgen van inburgeringscursussen, werkwillegheid (het uitvoeren van kleine klussen in ruil voor een kleine vergoeding), deelname aan het verenigingsleven, regelmatig oudercontact met de school van hun kinderen; maar deze elementen worden niet als buitengewone omstandigheid aanvaard, aangezien

deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie op zich belet niet dat betrokkenen zich tijdelijk kunnen verplaatsen naar de Russische Federatie. De elementen van integratie kunnen met de hulp van hun advocaat voorgelegd worden aan de Belgische ambassade in Moskou (opmerking: vanaf 2019 wijzigde de procedure voor het verkrijgen van een arbeidsvergunning en arbeidskaart, namelijk door de nieuwe gecombineerde vergunning, de zogeheten “single permit”, een elektronische verblijfskaart die zowel een toelating tot arbeid als een toelating tot verblijf bevat). Niets wijst er op dat betrokkenen ook niet tijdelijk in Armenië zouden kunnen verblijven om vanuit Armenië een visumaanvraag in te dienen via de Belgische ambassade in de Russische Federatie. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Het gezin wordt niet definitief gescheiden van hun levenssituatie in België. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst kan dan ook geen onherstelbare of ernstige schade met zich mee brengen. De ouders kennen waarschijnlijk de procedure voor een visumaanvraag type D via de Belgische ambassade in Moskou. Het gezin kan voor deze visumaanvraag nog steeds beroep doen op hun advocaat, de heer M. S., om hen bij deze procedure te begeleiden. Het gezin kan intekenen op het vrijwilligeterugkeerprogramma om terug te keren met de hulp van hier gevestigde organisaties (Fedasil, IOM, Rode Kruis, Croix-Rouge, Caritas, Samusocial,...). Het vrijwilligeterugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: verzoekers om internationale bescherming, uitgeprocedeerde verzoekers en migranten zonder wettig verblijf. De terugreis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van herkomst en omvat vervoerkosten en bijstand voor een vlotte terugkeer. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via het programma kan het gezin, afhankelijk van het statuut, ook een terugkeerpremie en re-integratiesteun krijgen in het land van herkomst. Het gezin kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of te renoveren, medische kosten te betalen enz. Om migranten te informeren en te begeleiden op een eventuele terugkeer beschikt Fedasil over loketten in Brussel, Gent, Antwerpen, Luik en Charleroi. Daarnaast bestaat er een heel netwerk van organisaties – sociale diensten, ngo’s, gemeenten, migrantenorganisaties – die ook bevoegd zijn om migranten te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Voor meer informatie: <https://www.vrijwilligeterugkeer.be/nl>”

Een eenvoudige lezing van deze beslissing leert dus dat wel degelijk rekening is gehouden zowel met de gezinssituatie van de verzoeker als met het belang van zijn jonge kinderen en dat hieromtrent een concrete belangenafweging werd gemaakt waarbij de verweerder heeft besloten dat de belangen van de verzoeker, zijn echtgenote en zijn jonge kinderen niet onherstelbaar of ernstig worden geschaad door een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen die hen toelaat om legaal in België te verblijven. De verzoeker brengt tegen deze uitgebreide en zeer concrete motivering geen enkele kritiek naar voor.

De Raad wijst erop dat *in casu* dient te worden aangenomen dat de situatie van de verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. In deze situatie is er geen inmenging in enig gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, dan besteedt het EHRM ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Verder moet worden geduid dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Deze bijzondere plaats verhindert evenwel niet om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013).

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn vaag betoog niet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezinsleven in die mate in het gedrang

brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Er wordt ook niet aangetoond dat zulks in strijd zou zijn met het hoger belang van de vier minderjarige kinderen. Zo betwist de verzoeker niet dat zijn kinderen, die allen nog jong zijn en zich kunnen aanpassen aan een leven in het land van herkomst waarvan zij de taal spreken, niet in die mate aan België gehecht zijn dat er sprake is van een volledige worteling of hechting in de Belgische samenleving. De verzoeker betwist evenmin dat de tijdelijke terugkeer kan plaats vinden in de schoolvakantie en hij brengt niets in tegen de argumentatie dat de elementen van integratie met de hulp van zijn advocaat kunnen voorgelegd worden aan de Belgische ambassade in Moskou zodat het gezin niet definitief wordt gescheiden van hun levenssituatie in België.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van verzoeker en zijn gezinsleden enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook geenszins aangetoond.

Met betrekking tot enig privéleven van verzoeker, dat losstaat van het ingeroepen gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, worden ten slotte geen concrete elementen naar voor gebracht. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, los van zijn ingeroepen gezinsbanden en het belang van zijn kinderen, duurzame banden met België heeft opgebouwd die als privéleven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het hoger belang of de rechten van het kind of van artikel 24 van het Handvest wordt niet aangetoond.

3.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoeker voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat hij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker, door te verwijzen naar een bepaling die voorziet in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, hoe dan ook niet aantoonde dat de bestreden beslissing zelf door enige onwettigheid is aangetast.

3.6. Uit de voorgaande bespreking volgt dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, zijn gezinsleven en het hoger belang van zijn kinderen wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. De verzoeker voert voor het overige niet aan dat met enig ander element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Evenmin toont hij aan dat het bestreden bevel enige andere 'meer voordelige' verdragsrechtelijke bepaling zou schenden. Zo toont de verzoeker niet aan dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.7. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.8. In de mate dat de verzoeker tot slot nog gewag maakt van een schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 22bis van de Grondwet, is het middel niet ontvankelijk.

Met “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” wordt immers geen specifieke rechtsregel aangeduid, terwijl de verzoeker zich niet rechtstreeks op een schending van artikel 22bis van de Grondwet kan beroepen. De Raad van State heeft immers gesteld dat deze bepaling, die onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, een algemene bepaling betreft is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). De verzoeker kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen.

De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid, van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft, maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Deze middelenonderdelen zijn derhalve niet ontvankelijk.

3.9. De beide middelen zijn bijgevolg, in de mate dat zij ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE